

Hilja Jorma,

helsinkiläinen näyttelijätär, joka äskettäin matkusti ulkomalle
valtion y. m. stipendeillä. — Valok. Atelier Paris.

Suomen Kuvalehti

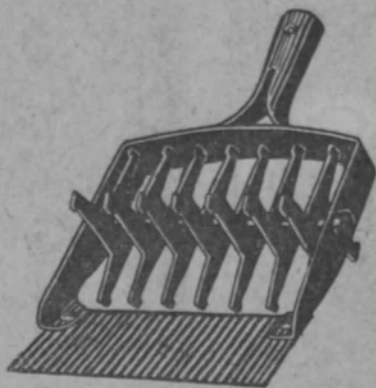
N:o 15

Huhtik. 9 p. 1921.

Hinta 3 mk.

MELES

ON UUSI VERRATON MAAN- VILJELYS- JA PUUTARHATYÖASE

N:o 1.

Meles maksaa hintansa parissa kolmessa päivässä, sillä se säästää työvoimia ja jouduttaa työtä aivan uskomattomasti.

Meles tekee mahdolliseksi päästä rikkaruohojen herraksi, sillä nopeaan ja keveästi voidaan sillä pyyhkiä rikkaruohot jo ennen kuin ne ovat päässeet suuriksi ja siementä kylvämään.

Meles on paras ja käytännöllisin kovettuneen maanpinnan kuohkeuttaja ja tässä suhteessa varsin sovelias m. m. juurikasvi-
maita varten.

Meleksellä voi yksi ainoa henkilö pitää suuren puutarhan tai laajat sokerijuurikas-, turnipsi-, kaali- y. m. maat aivan ihanteellisessa kunnossa, s. o. kuohkeina ja rikkaruohoista puhtaina.

N:o 2.

SAATAVANA KAIKKIEN RAUTA- JA MAANVILJELYSKAUPPOJEN VÄLITYKSELLÄ, KAUTTA MAAN.

Valmistaa ja tukuttaa myy

HELSINGIN UUSI RAUTASÄNKYTEHDAS

Omistaja J. MERIVAARA.

Tehdas ja konttori: Helsinki, Fredriksberginkatu N:o 9, Puh. 33 42, 110 70, 18 50.

Sähköosoite Merivaara, Helsinki.

Paragon osz.

Pienistä puroista paisuu suuri joki

Monet päivittäiset tappiot, jotka syntyvät huolimattomuuden, väärin laskemisen tai epärehellisuuden kautta, tekevät useasti vahinkojen määrän niin suureksi, että liike ei voi sitä kestää.

PARAGONJÄRJESTELMÄÄ oikealla tavalla käytettäessä huomataan heti päivittäisen kontrollin avulla jokainen virhe, olipa se mitä laatua tahansa. Johtaja voi silloin heti tarttua asiaan, ennenkuin on liian myöhäistä.

PARAGONJÄRJESTELMÄ on käytännössä yli koko maailman ja kaikkien liikemiesten tunnustama.

PYYTÄKÄÄ NÄYTTEITÄ JA LÄHEMPIÄ TIETOJA.

P - A - R - A - G - O - N

ITSEKOPIOIMISLOMAKKEIDEN ERIKOISPAINAMO - PILETTEJÄ LEHTIÖISSÄ JA RULLISSA - JOUKKOPAINOKSIA

LÄNSI HEIKINKATU 20

HELSINKI

PUHELIN 79 13

SUOMEN KUVALEHTI

TOIMITUS:

Päätoimittaja L. M. Wiherjuuri.
Toimitussihteeri Yrjö Yläne.
Uudenmaank. 10. Puh. 88 55. Helsinki.

KÄNTTÖRI:

Klo 9— $\frac{1}{2}$ 12, 1— $\frac{1}{2}$ 5. Puh. 87 92.
 $\frac{1}{1}$ v. 75:—, $\frac{1}{2}$ v. 40:— ja $\frac{1}{4}$ 23:—.
Kaikkialla ulkomailta 108 mk.

SUOMALAINEN KIRJALLISUUS AMERIKASSA

New Yorkissa olevan Suomen pääkonsulinviraston odotushuoneeseen järjestetty suomalaisen kirjallisuuden näyttekokoelma, josta myös kirjoja myydään. Taustalla konsulaatin virkailija, neiti Impi Riippa.
Huom.! Etualalla Suomen Kuvalehden y. m. plakaatit.

BUDDA JA KRISTINUSKO

PROF. REICHELTIN LUENTOJEN JOHDOSTA YLIOPISTOLLA

Prof. K. L. Reichelt ja ent. buddalais-
munkki Kuantu, joka kääntyi kristi-
tyksi opettajaksi.

Shekoun seminaarin päärakennus, joka sisältää luentosalin ja oppilasten
asunnot. Seminaarissa on m. m. suomalainen professori opettajana.

PASTORI Karl Ludvig Reichelt, joka t. k. 11, 12 ja 14 p:nä pitää Yliopiston juhlasalissa esitelmää korkeammasta buddalaisuudesta Kiinassa, on vuodesta 1913 toiminut U. Testamentin eksegeetiikan professorina Shekoun pappisseminaarissa Kiinassa lähellä Hankaun kaupunkia. Mainitun pappisseminaarin on perustanut ja sitä edelleen ylläpitää yhtymä, jonka muodostavat Norjan Lähetysseura, Suomen Lähetysseura ja Amerikan norjalaisten

yhtynyt kirkko. Lisäksi on yhtymään tämän vuoden alusta liittynyt amerikkalainen Augustana Synodi. Seminaarin oppijakso on kolmivuotinen ja on sen jo suorittanut suuri joukko nuoria kiinalaisia kristittyjä. Myöskin Suomen Lähetysseuran työmaalla Kiinassa on useita eteviä tämän opiston käyneitä työntekijöitä meidän lähetysseurajaimme tovereina.

Kullakin mainitun seminaarin osakkaalla on velvollisuutena yllä-

pitää siinä myöskin yksi professori. Suomen Lähetysseuran edustaja on lähetysseuramaaja E. Sihvonen. Pastori Reichelt on Norjan lähetysseuran lähetti, ja on hän professoritoimensa ohessa innolla tutkinut korkeampaa buddalaisuutta Kiinassa. Kotimaassaan nykyään lomalla käydessään on hän matkustanut myöskin Kristiaanin ja Upsalan yliopistoissa esitelmöimässä mainitusta aiheesta. Pastori Reichelt on tunnettu eteväksi puhujaksi.

Hannu Hahti.

KEVÄÄLLÄ

Kevään kullia kujille sataa,
räystäs ilkevi ilojaan;
ihminen hiihlää hiljaisena
metsän unhoon unissaan.

Maasta kohoo pyhät pylvääl,
kauas kirkko kimmeltää;
taivaan kuori kumahtelee,
kuusten hymnit hymjäjä.

Henkii tuuli herkkiin kielij,
päivän silmä sieluhun
kalsoo niinkuin kaikki nähden
vilut talven taistelun.

Hekkuu helken, läikkyy lämpö,
sydän verla sylkyllää;
sielu etsii sävellänsä,
suven virllä virittä.

Einari Vuorela.

YHDYSVALTAIN UUSI HALLITUS

Ulkoministeri C. Hughes.

Sotaministeri J. Weeks

Presidentti W. G. Harding ja varapres. C. Coolidge.

Prokuraattori H. M. Dagher

Meriministeri E. Demby.

Sisäministeri A. B. Fall.

Maanviljelysmin. H. C. Wallace.

Rahaministeri A. W. Mellon.

Työministeri J. J. Davis.

Kauppaministeri H. C. Hoover.

Postiministeri W. H. Hays.

Muuan Suomen Kuvalehdessä käynyt huomattava amerikalainen sanomalehtimies Edv. Stratton lausui tästä ministeriöstä lyhyesti, että se on kaikkein pätevimpää, mitä Amerikalla koskaan on ollut. Äsken tiesivät lennätinsanomaiset kuitenkin kertoa, että eräs heistä, ulkoministeri Hughes on jo eronnut erimielisyytensä takia kansainliiton ja Euroopan kysymyksessä.

Lasten laulu

Omistettu kenraali Mannerheimin lastensuojeluliitolle.

(Lauletaan „Hämäläisten laulun“ sävelellä).

Me oomme Suomen vastaisuus,
me oomme Suomen aamu uus,
ja onni Suomen kohtalon,
perintö taattoin taisteloin
käsissä meidän on.

Perinnöks meille kerran jää
maa riemujen ja tuskain tää.
Oi vanhat, meitä muistakaa,
uus polvi työnne niittää saa
ja teitä kiittää saa.

Oi kylväkäätte rakkaus,
niin kasvaa runsas siunaus.
Sydämet yhtehen kun lyö,
ei meitä vieras orjiks myö,
pois väistyy roudan yö.

Maan pyhän eestä taisteloon.
Me viemme tiesi aurinkoon.
Sua tervehdämme riemuiten,
sa viiri sinivalkoinen.
Me viemme voittoon sen.

K E V Ä T L O N T O O S S A

(Omalta kirjeenvaihtajalta.)

Hyde Parkista. Äiti ja tytär aamuratsastuksella keskellä tallimestari opetusta antamassa.

Pikku ratsastajatar tapaa leikkiverinsa aamuratsastuksellaan Hyde Parkissa.

Sunnuntaiyleisöä Hyde Parkissa ihäilemassa aikaista kevättä — valokuvattu helmik. 22 p. — Rotten Rovilla (ratsuradalla).

Ihmijoukkoja helmikuun aurinkoa paisuttamassa Hyde Parkissa. Kevät oli tänä vuonna tavattoman aikainen Lontoossa-kin. Puut olivat jo helmikuussa hiiren korvalla ja useat kasvit täydessä kukassa.

Lontoolaisen naispoliisin virkatehtäviä. Järjestyksenvalvojtatar on ottanut huostaansa Hänen Majesteettinsa »Baby», jonka hoitajatar on kaikesta päättäen eksynyt suurkaupungin ihmisvilinään.

Tukkien uittoa Imatralle alas syksyllä 1920. Imatran sillan alla puretaan siihen kasaantunutta tukkiruuhkaa. — Soikiössä: Uittopäällikkö A. H. Jumisko, jonka johdolla uitto suoritettiin.

KUINKA KÄVI TUKKIEN IMATRASSA

ON jo kauan aikaa ajateltu tukkien uittamista alas Imatralle, mutta kun yritykseen on liittynyt suuria epäilyksiä — arveltiin m. m. että Imatran ärjyt särkisivät puut säpäleiksi — ei siihen aikaisemmin ole todenteolla uskallettu ryhtyä. Vasta viime syksynä tuli hankkeesta tosi, ja osottautuivat tällöin epäluulot turhiksi.

V. 1918 alettiin suuren Enso-yhtiön toimesta laittaa Vuoksen virtaa uittokuntoon, mutta keskeytyivät työt sittemmin ja alettiin uudelleen seuraavana vuonna, jolloin niitä saatiin johtamaan kokenut uittopäällikkö A. H. Jumisko. Monenmoisten vaikeuksien takia kestivät nämä alkutoimet kuitenkin toista vuotta. Niinpä ei ollut sopivia työkaluja eikä rakennusaineita, ei paikkakunnalla riittävästi ammattikelpoista työväkeä eikä sellaisia veneitä, joilla olisi voinut Vuoksen koskia laskea, tehdä perkkauksia ja asetella puomeja. Perä-Pohjolasta oli tuotava tottunutta uittoväkeä ja veneitä sekä Venäjän puoleisesta Karjalasta suuria, ikivanhoja honkia puomipuiksi.

Kun nämä kaikki valmistelut oli saatu suoritetuksi, ryhdyttiin sitten keuhällä 1920 perkkauk-

maan virtaa, siivoten pahimmat kivet uittoväylältä, m. m. tehtiin kiinteään kallioon suurenmoinen kanava, joka on 600 m pitkä, 10 m leveä ja 2 m syvä. Heinäkuun alkuun mennessä olivat perkkaukset osittain kunnossa, jolloin ryhdyttiin puomitustöihin sekä vastuun ja suurten nostolaitteitten rakentamiseen Enson tehtaalle, jonne puut oli tarkoitus uittaa. Mainittu vastuu eli seisotuspuumi on laatu-

mahtavin laitos maassamme. Se on yli kilometrin pitkä kolminkertainen pankopuumi ja siihen lisäksi vielä kettinkipuumi suurista ikihongista, joiden latvan läpimitta on 11 tuumaa 10 m päästä. Tällaisia honkia on vastuussa 9 kpl. rinnakkain. Jokainen yhdistyslenkki painaa 59 kg, ja on raudan vahvuus $1\frac{1}{3}$ — $1\frac{1}{2}$ tuumaa, siis tavattoman lujaa.

Näin varustautuen saatiin Imatran y. m. kosket elok. 15 pään mennessä väliaikaiseen uittokuntoon, niin että silloin voitiin uitto aloittaa reippaitten Pohjolan poikien avulla. Se onnistuikin mainiosti eikä kasaantunut erittäin suuria ruuhkiakaan muualla kuin kuvamme esittämässä paikassa. Puuta uitettiin tässä koeuitossa 650,000 kappaletta, siis vähän yli 42,000 m³. Uitto lopetettiin marraskuun alkupäivinä, joten vielä ehdittiin saada melkein kaikki puut onnellisesti kuivillekin.

Koeuitto todisti sen otaksunan, että Imatra särkisi puut pirstoiksi, aivan tyhjäksi, sillä yhtään puuta ei huomattu katkenneeksi. Taitavasti johdettuna ei uiton aikana tapahtunut minkäänlaisia häiriöitä eikä mainittavampia onnettomuuksia sattunut uittoväelle.

KINOMAAILMASTA

Suosittu kinonäyttelijätär Hedda Vernon talviurheilun harrastajana St. Moritzissa.

VIELÄ KUVIA KRONSTADTIN KAPINASTA

Kuva ensimmäisten pakolaisten saapumisesta Suomenlahden jään yli Terijoen rantaan maalisk. 17 p:nä 1921 klo 1/2 1 päivällä. Pakolaiset kuuluvat 4, 5 ja 6 linnakkeeseen.

Valok. toimitt. V. Joensuu.

Kronstadtin pakolaisia saapuu Koivistolle.

Fa ok. Onni Kuittu, Koivisto.

Koivistolle saapuneita pakolaisperheitä.

Pakolaiset johdetaan junaan Koivistolla.

Petropavlovskin upseeristoa »Viron» hotellissa Terijoella amerikalaisen vehnäleivän ääressä.

Koiviston lentokoneita lähdössä valvomaan pakolaisten tuloa jäitse. O i.k. kenr. maj. Koslovski, 56-vuotias tykistö-upseeri, joka johti Kronstadtin tykistöpuolustusta.

Mielenkiinto Kronstadtin äskeisiin tapauksiin pysyy yhä edelleenkin vireillä. Kuvat, joita Suomen Kuvalehti niistä julkaisi viime numerossaan ovat kaikkialla herättäneet vilkasta huomiota; niinpä sai toimitus niitä lähettää erikoisesta pyynnöstä m. m. Yhdysvaltain presidentille.

HÄNEN RAKKAUTENSA

KEVÄINEN RAKKAUSTARINA HILJAISESTA KOULUKAUPUNGISTA

Kirjoittanut *Martti Putaala.*

NUORI Hannes Korpio oli rakastunut — sillä tavalla kuin suuret sielut rakastuvat, syvästi, kuolettavasti, kerran.

Tyttö ei häntä tuntenut, eikä hän ollut koskaan vaihtanut sanaakaan hänen kanssaan. Hannes Korpio rakasti häntä salaisesti, unelmisaan. Hän kirjoitti hänelle runoja ja soitti ja sävelsi hänelle viulullaan sävelmiä, joita tyttö ei koskaan kuullut tai kenties joskus ohimennessään kadulla kuuli ylimalkaan viulun soittoa, joka tuntui tulevan jostakin ylhäältä, puoliympyrän muotoisesta vinnin akkunasta. Sen akkunan takana asui Hannes Korpio. Ja tämän räystäään varjoon melkein vajoavan aukon läpi oli rakkaus syttynytkin.

Rakkaus oli herännyt vuosia sitten, kun tyttö oli vasta neljän- tai viidentoistavuotias ja hänen tummat hiuksensa heiluivat vallattomina palmikkoina niskassa. Hän oli kulkenut siitä ohi neljä kertaa päivässä samankokoisten tyttöjen parvessa, kirjat kainalossa, ilakoiden ja remuten. Hannes Korpion janoava silmäpari oli häntä ylhäältä kätkestään seurannut niin kauas kuin näki. Hän ei tiennyt hänestä muuta kuin sen, että hän kävi ruotsalaista yhteiskoulua, ja siitä sekä pukeutumisesta arvasi hän tytön kuuluvan johonkin kaupungin hienompiin perheisiin, joiden lapset tavallisesti kävivät ruotsalaista koulua. Kesällä oli tyttö varmaan-kin maalla tai huvilassa, sillä kesällä hän ei häntä nähnyt, ja siksi olikin valoisiin vuodenaika Hannes Korpion mielestä pitkä ja pimeä. Vain viulunsa soi hänelle lohtua. Sen sävelet loihitivat hänen eteensä ilmi-elävänä rakastetun tytön kuvan, ja hän soitti ummessa silmin kauan, kauan ja katseli häntä.

Sitä mukaa kuin tyttö kasvoi ja hänen muotonsa kehittyivät, kasvoi salaisen rakastajan kaiho, epätoivo ja tuska, kunnes hän lopulta luuli riutuvansa rakkauteen, joka piinasi häntä kuin tauti, sillä hän ymmärsi

rakkautensa toivottomaksi. Hän vietti unettomia öitä, kieri hikisenä vuoteellaan, nukahti joskus ja heräsi kiihottavien unien jälkeen valjuna ja väsyneenä. Hänen kätensä alkoivat vapista, kasvojen hipiä muuttui harmahtavaksi ja hänen silmiinsä, joiden kirkas hohto oli sammunut, tuli kaihtava, pelokas katse.

Niin, hänellä ei ollut toivoa. Hän oli köyhä ja hänen vanhempansa olivat olleet tavallisia työläisiä, jotka asuivat ummehtuneissa vuokrahoneissa, kunnes kuolivat kurjuuteensa. Rikas setä, joka oli joskus heltynyt hänen viulunsa ääneen, oli ottanut hänet hoitoonsa, luovuttanut hänelle ylskamarin, antanut kolme ateriaa päivässä ja maksanut kahdesta soittotunnista viikossa — kaikki siinä toivossa, että hänestä kerran tulee kuuluisa taiteilija ja hän tuottaa kunniaa setänsä nimelle. Hän oli jo hyvällä alulla kunniaa kohti ja hänen soitto-opettajansa, saksalainen konserttimestari, oli häneen tyytyväinen ja kiihotti vanhaa setää, tosin etupäässä jatkuvan ansion toivossa, käymällä silloin tällöin kehumassa oppilastaan. Ja Hannes itsekin uskoi tulevansa suureksi mieheksi, kunnes hänen rakkautensa alkoi häntä vaivata ruumiillisestikin, ja hän huomasi pelolla, että joskin hän voi säilyttää saavuttamansa taidon, hänen edistymisensä on lopussa. Hän jää keskinkertaiseksi viulun vinguttajaksi, kyeten ehkä hankimaan laihan elatuksensa kahvila-soittajana tai elävien kuvien verhon takana. Sen sijaan, että hänen rakkautensa olisi ollut hänellä kannustimena, museri se hänen herkän sydämensä epätoivollaan.

Muutaman kerran oli tyttö tullut häntä vastaan kadulla. Hannes Korpio oli ahminut häntä ulompaa silmillään posket hehkuen ja sydän takoen, ja kun tyttö oli ehtinyt kohdalle, oli hän painanut hämillään päänsä alas, punaisena hiusmartoa myöten, ja hänestä oli tuntunut,

että ei ainoastaan tyttö, vaan koko maailma näki ja tiesi hänen sydämensä tunteet.

Kerran keväällä oli hän sitten nähnyt hänet seisomassa kukitettuna ja valkea lakki ensi kertaa tummilla hiuksillaan uusien ylioppilaiden parvessa. Hän oli tullut sinne sattumalta, ja nähdessään tytön äkkiarvaamatta juhlistavain joukossa hämmästytti hän niin, että koko maailma peittyi hämärään hänen silmissään. Kun sumussa hän näki valkoisen kukitetun joukon vanhan linnan portailla, kuuli laulua, joka tuntui tulevan kaukaa maan alta, ja yhtyi vaistomaisesti hurraa-huutoon. Sen jälkeen joku vanha, pitkä, arvokkaan näköinen herra sulki tytön onnitellen sylinsä, ja hän arvasi, että se oli hänen isänsä...

Hän havahtui unelmistaan, kun äkkiä käsi laskeutui hänen olkapäälleen ja tuttu ääni virkkoi:

— Terve, Hannes! Sinuapa harvoin näke siellä, kussa kaksi tai kolme kokoontuu.

Se oli Bruno, tuomarin poika, joka otti yhdessä hänen kanssaan soittotunteja.

— Kuule, miksi sinä näytät niin omituiselta? — kysyi hän.

— Mi... minäkö? — sammalsi Hannes. — Tuntuu vain niin juhlliselta kaikki tämä.

— Sinä olet sitten vasta tunteellinen! — nauroi Bruno. — Mutta sellaisiahan ovat taiteilijat. Ja sinustahan tulee kerran »shuuri mies», kuten mestari Bauer sanoo.

Hannes punasteli; hänestä tuntui, että Bruno näkee kaiken. Jo pitkän aikaa oli hänellä ollut sellainen kiusallinen tunne, että ihmiset näkevät hänen lävitsensä. Äkkiä hän sai ihmeellisen rohkeuden, tarttui Brunoa hermostuneesti käsivarteen ja änkytti katonaisesti:

— Tiedätkö sinä, kuka on tuo... tuo tyttö tuossa... takarivissä... kolmas vasemmalta.

Bruno hätkähti toverinsa kummallisesta tavasta, jolla hän oli kysymyksensä tehnyt, katsahti häntä pitkään ja vilkaisi sitten säpsähtäen ylioppilasparveen.

— Tunnenko minä! — sanoi hän hitaasti. — Sehän on Gunhild, sisareni!

Hannes oli parkaista. Hän tempautui taaksepäin. Hänen kasvonsa

(Jatk. siv. 278.)

Talvinuotan vetoa Koivistolla. Kun nuotan reidet ovat nousseet jäälle, vedetään ne »vorotalla» kauaksi nostoavannosta ja vain nuotan peräosa nostetaan käsivoimin, kuten seuraavan aukeaman keskikuvasta näkyy. Reidet ripustetaan nuotanvedon päätyttyä kuivumaan kuvassa näkyvien oksaisten seipäiden varaan ja nuotan perä haudataan lumeen. — Turun saaristossa sitävästoin nostetaan reidetkin jäälle miesvoimin.

SILAKKAN TALVIKALASTUS

(Keski-aukeaman kuviin).

Talvikalastuskausi on nyt päättynyt. Varhainen kevät teki siitä tänä vuonna lopun tavallista aikaisemmin.

Maassamme on kaksi aluetta, missä silakankalastus talvisin on oikeata suurppyntiä. Toinen näistä on Suomenlahden itäosassa Viro-lahdelta Uudellekirkolle ulottuva merenselkä aina Lavansaareen ja Seiskariin asti. Kolmen talvikauden aikana nostetaan täällä merensyvyyksistä 3—5 miljoonaa kiloa kalaa. Talvikalastus täällä on sekä nuotta- että verkkopyyntiä. Nuottapyynti tapahtuu vain muutamien kilometrin päässä rannikolta pengermien rinteille peratuilla apajilla, verkkopyynti sitävästoin tapahtuu useiden penikulmien päässä syvillä haudoilla. Nuottakalastajat palaavat yöksi kotiinsa, jota vastoin verkkokalastajat asustavat pienissä lautamajoissa n. s. »putkissa» pistäytymättä kotona viikkokausiin. Suomalaisia »putkakalastajia» on 3000—4000. Heitä asuu kussakin putkassa 2—5. Kukin

Silakka on yhä edelleen useissa paikoissa varsinkin maaseudulla tärkein särpimemme. Kukaan sisämaassakin kuuluu melkein jokaiseen muonapalkkaan erikseen mainittuna nelikollinen tai useampia »suutarin lohta». Askeisinä ankeina aikoina oli myös suureksi osaksi silakan ansiota se, että väestö esim. Helsingissä pelastui nälkäkuolemasta, sillä sehän oli pitkät ajat ainoa saatavissa oleva särvin. Varmasti tutustuu näin ollen monenmaalainenkin mielenkiinnolla tämän arvokkaimman kalalajimme pyyntiin, jota meidän on tilaisuus selostaa tässä kalastusnewsos E. Hellevaaran Suomen Kuvalehdelle hankkimien kuvien ja niihin laadittujen selityksien perusteella.

mies hoitaa 6—10 verkkoa. Nämä putkakalastajat ovat niitä, jotka melkein joka talvi joutuvat ajelehtimaan jäälautoilla, menettävät usein kalliita pyydyksiään — esimerkiksi kuluneen talven aikana ovat virolahtelaiset menettäneet 382 suurta

verkkoa, joiden arvo oli noin 200,000 mk. — ja pelastuvat usein itsekin vasta monien seikkailujen jälkeen nälkäisinä ja paletuneina. Ajelehtimassa olevien kalastajien pelastamista varten on tällä alueella toistakymmentä kalastajien hallussa olevaa pelastusasemaa suurine veneineen, joilla voidaan korjata jäällä olleet hevosetkin. — Kalat myydään jäällä n. s. »raasseille», jotka hevosineen käyvät apajalta apajalle, putkalta putkalle. Kalat tuodaan pääasiassa Viipuriin ja Koiviston asemalle.

Toinen tärkeä talvikalastusalueemme on Turun saaristo. Kalastusta täällä harjotetaan vain nuotilla, jotka keskimäärin ovat 135 syltä pitkät ja 36 kynnärää syvät, Saalis kuljetetaan Turkuun, jonka torilla usein on toistasataakin kala-kuormaa.

Meillä on tilaisuus tässä numerossa julkaista joitakuita harvinaisia talvikalastustamme koskevia kuvia Kalastushallituksen valokuvakokoelmasta.

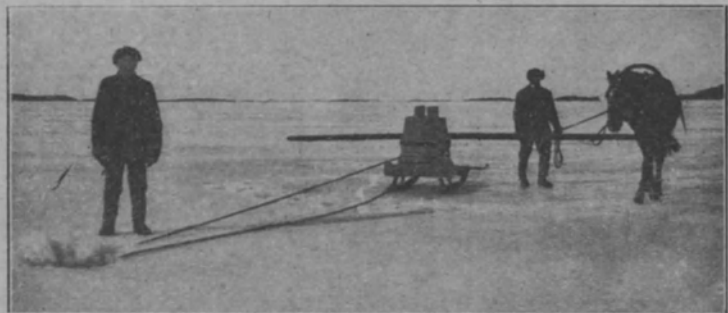
S I L A K A N P Y Y N N I S

Verkkokalastaja verkkoaan kokemassa kankaasta tehdyn varjon suojassa, mikä estää tuulen jäädyttämästä verkkoa. Verkosta päästetyt kalat heitetään jäälle jäätymään ja noukitaan sitten kelkkaan laskemalla niiden lukumäärä. Kalat myydään 1000 kpl. erissä. — Valok. E. Hellevaara.

Yksinäinen »putka» ja kalastajan talvarustukset aukealla merijäällä. Kännäksiksi maalatut. Sisältä ovat ne verhotut huovalla ja pahvilla. Sisustusta on putkia silmäkantamattomiin hajallaan pitkin jäätä. Kesäksi tuodaan kissa kysyy karastunutta ruokaa.

Nuotantvetoa hevosierralla Rymättylässä. Kun nuotantvetopaikat ovat $\frac{1}{2}$ — $1\frac{1}{2}$ km pituisia, tapahtuu veto ensin nostoavannosta kaukana olevilla kiertoavannoilla tynnyrin eli »voroitan» avulla. Kun nuotta on tullut lähelle tällaista avantoa, stirretään tynnyrit, joita on yksi nuotan kumpaakin reittä varten, lähempänä nostoaukkoa oleville kiertoavannoille. — Valok. E. Hellevaara.

Inkeriläisiä verkkokalastajia, joita sanotaan »majami»iksi. Seiskarin ja Lavansaaren tienoilla kalastavat he samoilla vesillä kuin suomalaiset. Heidän majansa on rakennettu jalaksille. Suomalaisien verkkokalastajain joukossa on vain harvoin naisväkeä, inkerikojen kesken on se tavallista. — Valok. T. H. Järvi.

Nuotan perän nosto Koivistolla. Katselijat ostajia. Ellei ostajienäen lippu merkiksi ostajille. Nostoavanto on useimmissa tapauksissa ole nuotantvetoa varten perattu, voi olla kiviä v. m., mikä estää mittauksen avulla. Nostoavannon takana on niinistä tai oljista meen. — Valok. E. Hellevaara.

S Ä K E V Ä T J Ä I L L Ä

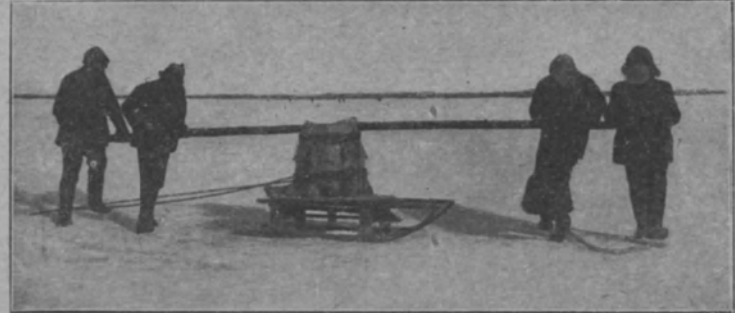
Matkijat itse ovat maissa pääasiaksi pyhiä pitämässä. Putkat ovat tavallisesti puusta kuuluu muutama makuulava, tuoli ja kamina. Parhailla kalastuspaikoilla on ulkosaariston luotoille tai kotipihdoille. Kuukausmääräinen asuminen putkista. — Valok. T. H. Järvi.

Nuotalla saadut kalat huutokaupataan kalojen vielä ollessa nuotanperässä. Paikalle kokoontuneet «raassellit» arvioivat saaliin tunnustelemalla sitä kalahaavilla. Nuottakunnan johtaja ilmoittaa saaliin hinnan, alentaen sitä siiksi, kunnes joku ostajista huutaa: ostettu. — Valok. T. H. Järvi.

Le paikalla, pannaan heti kun perä alkaa nousta pitkän «rii»un aivan metrilleen määrättävä, sillä läheisessä ympäristössä, mikä ei ole kulkua. Tämä määrääminen tapahtuu maamerkkien, kulumien ja seinä tuulensuojana. Kun apaja on vedetty, peitetään nuotta luv. P. Halonen.

Nuotanvetoa vätkierrolla Koivistolla. Vetoköysi, joka lähtee nuotan reidestä, tulee kiertoavannosta ylös, kulkee pari kertaa «vorotan» ympäri ja jatkuu samasta avannosta jään alle, tullen ylös seuraavasta kiertoavannosta, missä sitä vedetään jäälle, mikäli sitä vapautuu tynnyristä. Nuottaköysien uittaminen avannosta toiseen tapahtuu pitkien salkojen avulla. — Valok. E. Helleaara.

Putkikalastajan varusteita. Kuvassa näkyvillä lapiolla, joiden lyhyen varteen on sidottu pitkä nuora, aikaansaadaan verkkokalastuksessa välttämätön jäänalainen yhteys kahden avannon välille, jotka voivat olla jopa 70 m:n päässä toisistaan, lähettämällä ne läheisistä avannoista toistaan vastaan, jolloin toista lapiota ylös vedettäessä, toisen nuora tarttuu ensinmainitun lapiion varren ja nuoran kulmaan. — Valok. E. Helleaara.

(Jatk. siv. 274.)

olivat tulipunaiset. Hän painoi päänsä alas.

Bruno katsoi häntä hämillään, kulmat rypyssä. Tämä oli jotakin vakavaa, josta oli leikki poissa. Hän huomasi, että Hannes pyrki hiljaa poistumaan väkijoukkoon. Hänen päänsä kiersi monenlaisia ajatuksia ja hänkin punastui. Sitten hän päättävästi astui Hanneksen perään, joka juuri oli pujahtamaisillaan ihmisjoukon läpi tielle.

— Hannes, kävellään hiukan tuonne silloille, — sanoi hän.

Hannes seurasi vastenmielisesti, tuijottaen kaiken aikaa maahan.

— Miksi sinä kysyt niin omituisesti sisartani? — kysyi Bruno lempeästi. — Mikä sinua vaivaa?

Koski kohisi keväisessä voimassaan heidän allaan. Hanneksesta tuntui se tykkien jymyltä; hän näki itsensä syöksymässä miekka kädessä taisteluun. Hän ummistui silmänsä ja lausui intohimoisesti hampaitensa raosta:

— Minä rakastan häntä... rakastan häntä!... Voi, hyvästi, Bruno!

Hän oli juoksemaisillaan tiheensä. Mutta Bruno tarttui häntä lujasti käsivarteen.

— Hannes! — sanoi hän hiljaa ja lempeästi. — Sinäkö rakastat häntä! Gunhildia! Minun sisartani! — Bruno vaipui mietteisiin. Oliko tämä sitä samaa, mikä Hannesta oli vaivannut viime aikoina. — Mutta hänhän on aivan lapsi! Pikku Gunhild!

Koski oli jäänyt heidän taakseen. Hanneksen pää oli vaipunut alas ja hän asteli horjuen kuin juopunut. Tumma kihara oli valahta-

nut hänen hikiselle otsalleen ja hänen silmissään näkyi jotakin kosteaa.

— Bruno, — sanoi hän kuin unesta heräten. — Suo anteeksi... minä olen hullu. Usko minua, — jatkoi hän kiihkeästi, — minä saan toisinaan tuollaisia päähänpistoja. Älä usko sanaakaan, mitä sanoin... Voi, minä tulen hulluksi!

Hänen äänensä tukahtui nyhykytyksiin.

Bruno asteli hänen rinnallaan mietteissään ja syvä sääli valtasi hänen mielensä. Hän ymmärsi ja näki, että Hannes todella oli rakastunut. Hän katseli Hanneksen kauniita, jaloja piirteitä, jotka nyt olivat murheen lannistamat. Hän ajatteli, että hän aina oli pitänyt hänestä kuin veljestään.

Hänen nuori valoisa mielensä alkoi vähitellen kirkastua. Mitä syytä tässä nyt oli olla synkkänä? Miksi ei Hannes saisi häntä rakastaa? Mitä pahaä siinä on? Eikö rakkaus päinvastoin ole jotakin hyvää ja kaunista?

Hannes on etevä. Hänestä voi vielä tulla kuuluisa taiteilija. Hän on jalo ja henkevä. Jollei hän olekaan käynyt kouluja, on hänen taiteen janonsa tehnyt hänet hienomaksi ja sivistyneemmäksi kuin kenenkään kouluja käyneen, joita hän tuntee. Kerran vielä, sitten kun Hannes on taiteilija — miksi hän ei voisi mennä naimisiin Gunhildin kanssa?

Äkkiä hän säpsähti. Oli vielä jotakin muuta. Oli vielä eräs este — suurin — Gunhild? Mitä hän sanoisi? Oppisiko hän rakastamaan Hannesta? Ja jospa hän rakastaisi tai rakastuisi toiseen, ennenkuin

tuttavuutta hänen ja Hanneksen välillä saattoi ajatella.

Heidän täytyy tutustua ennemmin — heti, ajatteli hän kavahtaen. Ja sitten, ellei Gunhild osota mieltymystä Hannekseen, niin — se on kohtalon sallima: Hannes on tuomittu onnettomuuteen. Mutta pikku Gunni varmaan pitäisi hänestä! Hän puolestaan ei ole nähnyt kauniimpaa poikaa. Hän oli monesti ajatellut, että Hannes on melkein liian kaunis mieheksi.

He olivat vaistomaisesti kääntyneet takaisin ja sivuuttaneet jo vanhan linnan rauniot, josta väkijoukko jo oli poistunut. Vain pari nuorta ylioppilasta, tyttö ja poika, istui ulompana penkillä puristautuneina toisiinsa.

Mikseivät he voisi jo heti tehdä tuttavuutta, jatkoi Bruno mietteitään, ja hän näki edessään ensimmäisen suuren, jalon tehtävän. Minä esittelen heidät toisilleen jo tänään! Voinhan viedä Hanneksen kotiin soittaaksemme yhteen kahdella viululla. Brunon jalomielinen sydän vallan heltyi.

Hän tarttui Hannesta hartioihin ja pudisti häntä riemuissaan.

— Hannes, — sanoi hän iloisesti. — Miksi te ette voisi rakastaa toisianne! Minä esittelen teidät jo tänään toisillenne. Tänä iltana me...

Hanneksen vihlovan epätoivoisen ääni keskeytti hänet.

— Me emme voi rakastaa toisiamme, — sanoi hän kolkosti ja viittäsi kädellään puistoon.

Bruno kääntyi katsomaan. Hän näki äskeisen ylioppilasparrin kumartuneena hartaaseen suuteroon. — Auringon säde valaisi tytön kasvoja.

— Gunhild! — äännähti hän hiljaa.

ENSIMÄISET PETSAMON POSTILEIMAT. Meillä on ollut onni saada käsiimme Petsamosta ensimmäisessä postissa saapuneet ensimmäiset kirjeet, joissa on ensi kerran Petsamon postileima. Ennenkuin Petsamon varsinainen postileima oli (vasemmalla oleva kortti) saatu käytäntöön, leimattiin ensimmäiset kirjeet (vaasalaiset 1 mkn merkit oikealla) maaherran leimasimella. — Suomen Kuvalehdelle luovuttaneet joht. Hannes Myllylä Helsingistä ja hra W. B. Nieminen Lahdesta.

LENTOKILPAILUT NORJASSA

Norjalaisen Norrmannin „Avro“-koneen jäännökset korjataan autolla pois Hengensengenin lentokentän viereltä, minne se syöksyi Norrmannin suorittaessa triangel-lentoa. Norrmann haavoittui vaikeasti. Huom! Suomen lippu lentokentän portilla.

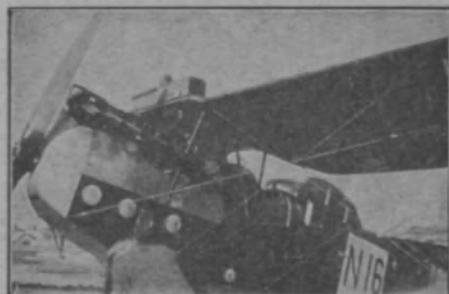

Norjalainen „Avro“-kaksitaso (90 hv., nopeus n. 100 km. tunnissa), joilla norjalaiset sotilaslentäjät olivat osaa kilpailuun. Mainittu konetyyppi on kieltämättä paljon ajastaan jälellä.

Suomen Kuvalehdelle valok. ilmailukapteeni Könni.

Suomen varakonsuli Kristiania:ssa hra Stephanson, joka suomalaisista edustajistamme piti erikoisen hyvää huolta uhraten kaiken aikansa heidän viihtymisekseen. — Taustalla von Segebadenin „Phoenix“-lentokone. Kuva otettu ensimmäisenä kilpailupäivänä Kjellerin lentokentällä.

Norjalaisen Lierin „Phoenix“-kaksitaso läheltä. — Ruotsalaiset „Phoenix“-koneet, joita olivat osaa kilpailuun, olivat muuten samanlaisia kuin kuvassa, paitsi että niissä ei ollut sulettua matkustajajäykkää, mikä on norjalaisen Lierin koneeseen rakennettu jälkeempään.

Norjalaisen Lierin „Phoenix“-kaksitaso. Tuhoutui triangel-lennossa laskeutettaessa. — Ruotsalaisilla lentäjillä oli kaikilla Phoenix-koneet (240 hv., nopeus 170 km tunnissa).

VIEREISET kuvat ovat Suomen Kuvalehden saamien valokuvien mukaan Pohjoismaiden lentokilpailuista Kristianiassa 4/5-6/5. Kilpailut onnistuivat huonosti. Ilmotetuista 19 koneesta otti vain 12 osaa; kaikki muut paitsi 2 olivat sotilaslentäjiä. Ilma-suhteet olivat koko ajan epäsuotuisat, mikä osittain vaikutti sen, että 5 konetta joutui käyttökelvottomana pois kilpailuista rikkoutuen enemmän tai vähemmän. Paitsi luutn. von Segebadenia, joka sai silmänräpäyksessä surmansa, haavoittuivat vai-

Ruotsin paras lentäjä, luutn. von Segebaden syöksyi yli 500 m. korkeudesta alas Hengensengenin lentokentälle 6. III. 21. Kone murskautui täydellisesti ja sai lentäjä silmänräpäyksessä surmansa. Norjan kansainväliset lentokilpailut lopetettiin heti. — Kuvat ottanut kapri. Könni koneen syöksyn jälkeen. Ympäriällä olevaa kymmentuhantista hatsojajoukkoa estävät norjalaiset sotilaat tunkeutumasta onnettomuuspaikalle.

keasti norjalaiset lentäjät Norrmann (kone murskautui täydellisesti) ja Hellen (lensi »Hansa Brandenburg»-yksitasolla). Ruotsalainen luutn. Adilz oli pakotettu raepilven vuoksi laskeutumaan tuntureille ja eräs toinen ruotsalainen lentäjä pienelle järvelle, missä jää petti ja kone rikkoutui. Norjalainen Lier menetti laskeutuessaan peräsimensä kuitenkin enempää vahingoittumatta.

Suomalaiset olisivat koneittensa etevämmyyden vuoksi, jos olisivat saaneet ottaa osaa, tuoneet kotiin useimmat palkinnot.

LAPUAN LAURILAIN MUISTOPATSAS

LÄNKIPOHJAN valtauksen 3-vuotispäivänä paljastettiin Länkipohjassa Tampereelle, Orivedelle ja Jämsään johtavien teiden risteyksessä Lapuan Lauriloitten, isän ja pojan muistolle pystytetty patsas, jonka tähän on omatekoisella koneellaan valok. A. Ruokola, Päijälästä.

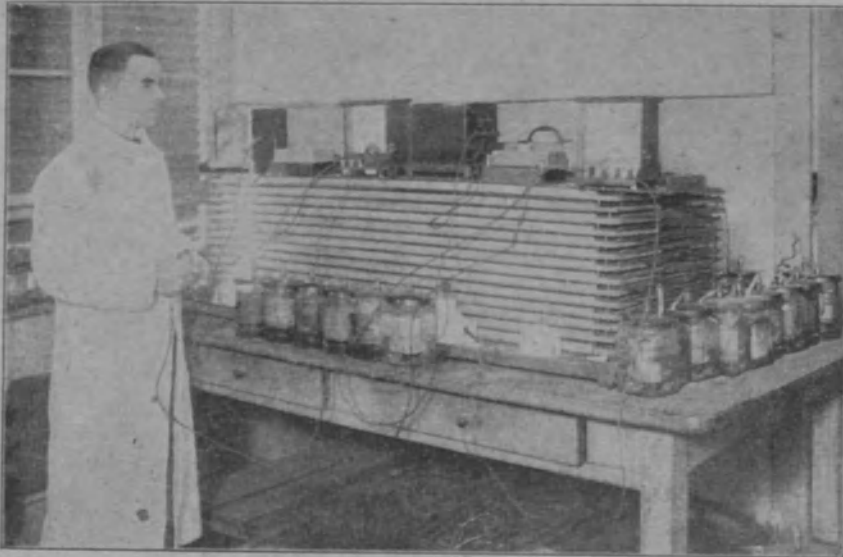
Vas.: Kukitettu patsas, jossa tietä aurasvat miekat näkyvät.

Oik.: Lapuan, Oriveden, Kuoreveden, Mäntän ja Längelmäen suojeluskunnat paljastustilaisuudessa.

UUSI VOIMANLÄHDE

MIETELMIÄ LAPSESTA.

Insinööri Unruhe uuden keksimänsä, salaperäisen voimalähteen ääressä.

ERÄS saksalainen insinööri *Willy von Unruhe* on äskettäin tehnyt keksinnön, jonka arvellaan aiheuttavan suoranaisen vallankumouksen nykyisen tekniikan alalla. Keksinnöstä kirjoitetaan m. m. seuraavaan tapaan:

Alkuaineet ja atomit olivat ennen tieteelle ja luonnontutkijoille tarkoin määrättyjä ja ehdottomia peruskäsitteitä. Nyt ne eivät enää ole sellaisia. Alkuaineitten lukumäärä on kasvanut tavattomasti ja luonnontieteen kaikkein pyhin, atomi, on mitä suurimmassa hengenvaarassa ja menettämättömyydessään tähänastisen loukkaamattomuutensa.

Radium-aineen salaperäisen voiman keksiminen horjutti hyvin arveluttavasti atomin valta-asemaa osoittamalla, että se, mitä ennen oli pidetty alkusoluna, saatettiin jakaa ja tällöin erottaa toisistaan valo, lämpö ja voima. Jokainen atomi sisältää korkean jännityksen alaisina olevia elektrooneja ja näyttää melkein siltä, kuin taivaankappaleiden tavattoman ja tyhjentyttömän työmäärän tarmonlähteinä olisivat ne voimat, jotka vapautuvat atomien jakautuessa. Tämän atomien voiman-synnyttämiskyvyn on insinööri Unruhe onnistunut saamaan keinotekoisesti aikaan. Kokeiluissa on jo päästy niin pitkälle, että voidaan pitää varmana keksinnön käytännöllistä kelpoisuutta

sähkövirtaa synnyttäessä. On kysymyksessä erään voiman käyttäminen, joka ei milloinkaan lopu luonto-aidin varastosta ja jota on kaikkialla ja niin runsaasti saatavissa, että tulevaisuudessa saattaa polttaa hehkulamppua kokonaisen vuoden sillä hinnalla, mikä nyt menee yhdeltä tunnilta, tai ehkä vielä halvemmalla. Sama ihmeellinen hintasuhde tulee myös vallitsemaan, olipa kyseessä koneitten käyttämiseen tarvittavan voiman saanti tai taloustarkotukset, keittäminen ja lämmittäminen. Sähkötyöläisten lakot eivät aiheuta vaikeuksia, kun jokaisessa talossa on oma, laadultaan mitä yksinkertaisin valo-, lämpö- ja voima-asema, jonka työkyky ei milloinkaan lamaannu. Hiiliä ei enää tarvita lämpöä ja voimaa synnyttämään, vaan niitä voidaan käyttää paremmin, jalona kemiallisena raaka-aineena, josta erotetaan sen alkuaineet ja saadaan: öljyjä, kaasuja, lääkkeitä, värejä, hajuvesiä y. m. Tuo atomeista saatu voima tulee helpottamaan tätä hiilen jalostamista, se tulee myös kuljettamaan junamme ja laivamme, lahjoittamaan meille ilman tyyntä ja tarjoamaan meille sähkövirtaa lukemattomiin muihin tarkoituksiin, joiden kantavuutta ja moninaisuutta voimme tällä hetkellä vain aavistella.

Lapsen sielussa loistavat kristallinkirkkaina ihmiskunnan testamentit. Lapsi on senvuoksi kuin pienoislukaisu kaikkea ollutta ja vastaisuutta koskettava legenda. Hänen toinen käteensä koskettelee menneisyyden kukkaa, toinen pyrkii tulevaisuuteen.

Lapsen ympärillä kasvaa kauden kauden luonnollisuuden sulous. Ainoastaan lapsi voisi keisarilta tahi paavilta kysyä: »Oletko jo nähnyt minun uusia saappaitani?» Mutta nämä ihmiskunnan pikku lähetykset ovat ihmisen heikkouden kurssilemmittämät ylenkatsojat.

Lakata olemasta lapsellinen on sama kuin joutua karkotetuksi paratiisista. Nyt on pää-enkelin tulimiekka muuttunut — kynänpitimeksi. Kukapa ei olisikaan kuumaa tuskaa tuntien nähnyt lapsensa ensimmäisen koulupäivän jälkeen kumartuneena aapiskirjansa eteen: tuon leikistä karkotetun pikku enkelin katseen ollessa hajamielisenä ja kyynelien verkalleen noustessa silmiin.

Me voimme ehkä oppia lapsesta yhtä paljon kuin tuo pikku veitikka meistä. Monessakin merkityksessä kukaan ei tule uudelleen yhtä viisaaksi kuin hän oli lapsena. Lapsessa on ennen kaikkea vallalla itsekkäisyyden tunne ilman syyllisyyttä, t. s. onnentunne, joka ei aiheuta katumusta.

Minä uskoin ohjattavien ilmalaivojen mahdollisuuteen ainoastaan senvuoksi, että leikki leijoilla on vuosituhsien ikäinen. Lapsen vaistot, jotka lakkaamatta palaavat, eivät erehdy. Näin on laita mitä Jumalaankin tulee.

Ainoastaan lauseen vuoksi: »sallikaa lasten tulla minun tyköni, sillä heille kuuluu taivaanvaltakunta», olisin kristitty.

Siitä, jonka heränneen tietoisuuden yli lapsen kaipaus tulvi kuten meri tulvi patonsa yli, tulee nero. Nerona olemisen merkitsee lapsen kaipauksen toteuttamista.

Iso käyrä Puijon kelkkamäessä.

30 km hiihto. Oik. Kuopion Reippaan ajanmukainen kenttäpaviljonki, jossa on m. m. suihkulaitteet.

Ratsastuskilpailuista.

KUOPION TALVI- KISAT

Kansakoulupoikain hiihto.

Tapani Niku. 30 ja 10 km hiihdon sekä talvikisojen kiertopalkinnon voittaja.

Ratsastuskilpailuista. Nti Westling.

Viestinhiihto.

Lauri Sääski.

M. Niilekselä.

Anselm Nuuttila.

Aarne Muuri

Asto Suntio.

Valto Tolsa.

Nuorille järjestetyn 10 km hiihdon parhaat.

S. Kuvalehdelle valok. tait. J. V. Mattila.

MERKILLINEN NAISKOHTALO

VIIME tammikuun loppupuolella onnistui Venäjän vallankumouksen aikoina yleisesti tunnetun ja puheenaiheena olleen keisarinnaentisen hovinaisen rva Anna Wyrubowan päästä rajan yli Suomen puolelle ja joutui hän silloin olemaan säädetyn ajan karanteenissa Terijoella, jossa tässä julkaisemamme kuva on otettu.

Kuten muistetaan esiintyi Anna Wyrubowan nimi noina kohtalokkaina hetkinä kaikissa niissä lukemattomissa kertomuksissa, joita keisarihovin riettaasta elämästä sanoin ja kuvin vallankumouksellisen kansan keskuuteen levitettiin. Sitä hämmästyttävämältä nyt tuntuu kuulla, kun vakuutetaan, että kaikki nuo häväistyshistoriat keisarinna ja hänen kahden tyttärensä — Olgan ja Tatjanan — suhteista Rasputiniin olivat silkkaa valhetta. Ettei myöskään Anna Wyrubowa huhujen leimaamassa merkityksessä ollut Rasputinin ystävätär, käy epämittömästi ilmi Ranskassa julkaistuista tutkimuspöytäkirjoista, jotka ovat allekirjoittaneet Kerenskin aikoinaan asettamat tutkintotuomarit. Tämä ranskankielinen julkaisu paljastaa elämäntalouden, jolla traagillisuudessa ei liene monta vertaistakaan edes vallankumouksen marttyritarinain piirissä, johon Anna Wyrubowankin historia kuuluu.

Anna Wyrubowa syntyi Pietarissa v. 1884. V. 1907 kutsuttiin hän keisarinna hovineidiksi ja seuraavana vuonna hän meni naimisiin. Mutta hänen avioliittonsa ei ollut mikään avioliitto, sillä mies oli sekä ruumiillisesti että sielullisesti sairas. Vuoden perästä hän saikin laillisen eron miehensä. Hovissa seurusteli rva Wyrubowa edelleen avioeron jälkeenkin ja oli läheisissä suhteissa keisarilliseen perheeseen.

Sivuutamme kuitenkin tällä kertaa tutkintopöytäkirjoissa esiintyvät kylläkin mielenkiintoiset kohdat, jotka koskettelevat keisarinna ja hänen tyttärensä suhdetta Rasputiniin, joka suhde oli luonteeltaan yksinomaan uskonnollista laatua, ja seuraamme sen sijaan Anna Wyrubowan vaiheita vallankumouksen alusta lähtien. Sen puhjetessa oléskeli rva Wyrubowa Tsarskoje Selon keisarillisessa palatsissa, ja oli siihen aikaan sairaana. Eräässä

Ashettain tietoisat päivälehdet kertoa, että Anna Wyrubowa, Venäjän keisarihallan aikuisen hovin hovineiti, matusti maalisk. 8 p:nä ditinsä kanssa Turun kautta Tukholmaan. Uutinen johti ajatukset tämän naisen merkittäisiin vaikeisiin, joista tässä muutamia piirteitä.

Anna Wyrubowa karanteenissa Terijoella.

rautatieonnettomuudessa 1915 oli hän katkaissut molemmat jalkansa ja saanut vamman selkäänsä, joiden takia hänen oli vaikea liikkua. Sitä paitsi hän sairasti tuhkarokkoa.

Tsarskoje Selossa tapahtui rva Wyrubowan vangitseminen ja hänet siirrettiin Pietari Paavalin linnaan. Täällä toimeenpantiin sitten ne tutkimukset, joiden tuloksina on tuo ranskankielellä painettu asiakirjavihko, joka todistaa perättömiksi kaikki ne likaiset häväistyshuhut, joita rouva Wyrubowasta Rasputinjuttujen yhteydessä on liikkeelle pantu. Todistaakseen oikeiksi vakuutuksensa siitä, ettei hän ollut ollut missään suhteissa Rasputiniin ja että hän myös onnettomasta avioliitostaan oli puhunut totta, alistui hän lääkärintarkastukseen, joka todisti hänen sanansa tosiksi.

Kun rva Wyrubowa syysk. 8 p:nä v. 1917 tuotiin vangittuna Helsinkiin, oli hän niin heikko, että hänen asemassaan täytyi turvautua kahden merisotilaan apuun

eteenpäin päästäkseen. Helsinkiin tuominen johtui siitä, että Venäjän väliaikainen hallitus oli päättänyt karkottaa kuusi vastavallankumouksellista, niiden joukossa juuri rva Wyrubowan, mutta matkan keskeyttivät Riihimäellä työ- ja sotamiesneuvoston jäsenet ja suuntautu se sitten Suomen pääkaupunkiin.

Helsingissä vangitut aluksi sijoitettiin Eteläsatamassa olevaan Kretshet-laivaan, josta heidät sitten myöhemmin siirrettiin Viaporiin. Muutaman viikon kuluttua lähetettiin vangit taas takaisin Pietariin.

Jälkimaailmalle on säilynyt joitakin tietoja rva Wyrubowan kärsimyksistä hänen ensimmäisen vangitsemisensä jälkeen, jotka tässä esitämme.

Pietari Paavalin linnassa hänet — huolimatta siitä, että hän oli sairas — oli teljetty kostetta tiikuvaan maanalaiseen koppiin, josta kaikki mukavuudet puuttuivat. Eräänä yönä oli koppiin tunkeutunut joukko aseistettuja sotilaita yrittäen tehdä turvattomalle naiselle väkivaltaa. Rouva Wyrubowan avunhuudot olivat kuitenkin kutsuneet paikalle inhimillisempiäkin vartijoita, jotka olivat pelastaneet hänet julmurien käsistä. Mutta muistona siitä yöstä on rouva Wyrubowalla vieläkin arpi haavasta, jonka eräs sotamiehistä pistimellään oli häneen iskenyt. Toisinaan oli hänet riisuttu alastomaksi ivailevan vartijajoukon huvitukseksi. Nelisen kuukautta oli rouva Wyrubowan viruttava Pietari Paavalin linnassa; sieltä hänet siirrettiin toiseen vankilaan, josta tosin laskettiin muutamien viikkojen kuluttua vapaaksi, mutta karkoitettiin pian sen jälkeen ja vietiin, kuten on kerrottu, Viaporiin.

Hänen kohtalonsa sen jälkeen, kun hänet Helsingistä uudelleen Pietariin kuljetettiin, voi helposti arvata: vankeutta, vapaana piileskelyä, kurjuutta ja alituista ahdingkoa. Ainakin yhtämittaista pelkoa pyövelien käsiin joutumisesta.

Eräs henkilö, joka Terijoen karanteeniasemalla näki rouva Wyrubowan hänen yöllisen pakomatkinsa jälkeen, on kertonut, että kärsimykset ja sairaus olivat jättäneet säälimättömät jälkensä häneen. Oli vaikea uskoa, että hän vasta oli 36-vuotias.

EDUSKUNNAN PUHEMIEHET

O. MANTERE.
Ensimmäinen varapuhemies.

V. VUOLIJOKI.
Puhemies.

P. VIRKKUNEN.
Toinen varapuhemies.

Tähän osastoon aijutut kuvat ovat lähetettävät toimitukselle 2 viikkoa ennen julkaisemispäivää.

J. V. AARNIVAARA,
palomestari. Viipuri.
60 v. 5. 4. 21.

ALEX. SLOTE,
kirjailija. Helsinki.
60 v. 7. 4. 21.

VERNER PALANDER,
kaup. viskaali. Tampere
60 v. 6. 4. 21.

UNO LAGERBLAD,
lehtori Turku.
61 v. 5. 4. 21.

K. W. RAUNIO,
opettaja. Sortavala.
60 v. 3. 4. 21.

ANNA HÄGGMAN,
pastorinrouva. Helsinki.
50 v. 26. 3. 21.

J. K. JOHANSSON,
rakennusmestari. Yväskylä.
50 v. 8. 4. 21.

O. A. SOLMU,
kansak. opett. Suonenjoki.
60 v. 9. 4. 21.

ALMA BARÉN,
rouva. ampere.
60 v. 5. 4. 21.

JOHAN RITAMAA,
kauppias. Lohja.
50 v. 28. 3. 21.

ROBERT VIITANEN,
hevosties. Viipuri.
50 v. 25. 3. 21.

VIHTORI PESONEN,
seppä, Messukylä.
† 50 v. 22 3. 21.

JUHO TIKKANEN,
kauppias, Mikkeli.
† 13 3 21. 64-v.

AMALIA HERTELL-PUSSO
emäntä, Kokemäki
† Askettäin 87-v.

MARIA HASBERG,
leskirouva, Jamsä.
† Askettäin 70-v.

RAFAEL BLOMBERG,
vanh ratamestari, Sämiö.
† Askettäin 57 v.

JOHAN SIRNIÖ,
maanviljelijä, Taivalkoski.
† Askettäin 72-v.

YRJÖ HALME,
liikemies, Helsinki.
† Askettäin 22-v.

HILJA JANHUNEN,
lehtori, Raahе.
† Askettäin 38 v.

KUN TOUONAIKA LÄHENEÄ SIEMENILLÄ KOVA KYSYNTÄ.

Kevätkiire siementen erikoisliikkeessä. Tänä vuonna tavallista aikaisemmin tullut kevät on ensimmäisenä ollut havaittavissa varsinkin siemenliikkeissä. Kilvan ovat maamme tuhannet puutarhurit rientäneet tekemään siementilauksensa ehtiäkseen aijoissa touontekoon, ja se on aiheuttanut harvinaisen vilkasta kiirettä ja touhua siementen hankkijoille.

Yhden päivän lähetys. Siemenet valmiina paketteihin asetettuina lähetettäväksi eri ta-hoille maatamme. — Nämä kerättunuiset kuvamme on valokuvaajamme näpännyt hel-sinkiläisen Hortus O. Y:n liikehuoneus-tosta, joka maamme puutarhurien yhteinen siementen erikoisliike on nykyään käynyt kes-keisimmäksi tämän alan hankintapaikaksi.

P O L T T A K A A
TILAUS & OLYMPIA
 SAVUKKEITAMME

F. SERGEJEFF'IN TUPAKKATEHDAS O.Y.

JOHN NURMINEN O. Y.

Osakepääoma Smk. 8,000,000:—

Suomalainen

Speditioniliike ja Rahtauslaitos. Laivanvarustamo ja Laivamekkaamo.
 Tuonti- ja Vienti-ilike.

Pääkonttori: Helsingissä.
 Haarakonttorit: Raumalla, Turussa, Hangossa, Viipurissa ja Tallinnassa.
 Sisäryhtiö: John Nurminen G. m. b. H., Danzig-Neufahrwasser.
 Sähkösoite kaikkiin konttoreihin: „Johnurminen“.

1/4

UUODEN TILAAJAT!

Tämän numeron lähetämme vielä niillekin 1/4 vuoden tilaajille, jotka eivät ole ehtineet tilaustaan uudistaa. Lähettäkää tilauksenne heti kirjakauppaan, asiamiehille, postitoimistoon tai meille, sillä muuten lehden lähetys keskeytyy.

SUOMEN KUVALEHDEN KONTTORI.

NAISTEN JA HERRAIN
V A A T E T U K S E T
 JA
TURKISTAVARAT
 SAADAAN EDULLISIMMIN

Oy. *Sailor* Ab:ita

HELSINKI

ALEKSANTERINKATU 15

POSTISÄÄSTÖPANKKI

maksaa **6 1/2 0/0** korkoa

Ilman edelläkäypää irtisanomista voidaan, määrättyillä ehtoilla, nostaa aina 1,000 markkaan kalenteriviikkoa kohti. Aina 50,000 markkaan vuodessa voidaan tallettaa postisäästöpankkikirjalla. Samalla säästökirjalla voidaan tallettaa ja nostaa varoja kaikissa maamme Postisäästöpankin konttoreissa. Postisäästöpankin säästökirjat ovat yhtä varmat kuin Suomen Pankin setelit, sillä valtio vastaa Postisäästöpankkiin talletetuista varoista.

**Paperi
 Tukku-
 kauppa**

**Kirjateollisuus-
 asioimisto Oy:n
 Paperiosasto**

Helsinki, Fabianink. 6. Puh. 53 41

ottaa toimittakseen kaikenlaatuisia papereita sekä loppupahvia, kartonkia ja kirjekuoria päivän halvimpiin hintoihin.

Näytteitä pyydetessä.

Suuresti suosittu saksalainen seuralehti on

BÜHNE und FILM

Kuvallehti teatteria, filmiä, muotiasioita ja seurustelua varten. Liiiteenä arvosteluosasto „Der Premierentiger“. Ilmestyy joka toinen viikko. Hinta neljännesvuodelta vapaasti lähetettynä on Suomessa Rmk. 20:— „Bühne und Film“ on edullinen ilmoitusväline.

Edustaja Suomea varten: Mikael Palmroth-Wasunta, Helsinki Ruoholahdenk. 10. Puh. 99 68. Tavataan klo 2—4.

Näyttenumeroita jakaa kustantaja ilmaiseksi.

BÜHNE und FILM, Charlottenburg 2, Joachimsthalerstr. 41.

Meillä sidotaan myöskin

Aikakauslehtiä

Koulutarpeiden Keskusliike O.Y:n
Kirjansitom,
Helsinki Hietalahdenranta 17.

Ruotsinkielen

oppii helposti jokainen kirjeellisen opetuksen avulla. Tarkempia tietoja opetuksesta antaa (jos 2 mk. seuraa)

Ruotsinkielen Kirjeellinen Opetus
Viipuri.

Uuden Ylioppilastalon

**Parturiliike ja
Tupakkakauppa**

Itä-Heikink. 9. K. Louhimo.

MONISTE

Vilhonk. 1. Puh. 10880.

Nuottien, luetteloiden,
KiertoKirjeiden y.m.
monistelua. Kone-
Kirjoitusta.

Näytteitä ja kustannus-
laskelmia (50% alle kir-
japainohintojen) pyydet-
täessä.

EKBERG

Bulevardik. 9.

Leipomo - Kahvila

**TAIDE-
TEOLLISUUS O.Y.**

Kasarminkatu 48,
Puhelin 10 097.

Taiteellisia käsityksiä

SINGER
OMPELUKONEITA

saadaan ainoastaan
niistä myyntihuo-
neustoista, joiden
kilvissä on ylläoleva
kuva.

**KOKOS-HERKKU
JA
KOKOS-PRIIMA
MARGARIINIT**

VOITTAVAT LAATUNSA PUOLESTA KAIKKI TÄHÄN-
ASTISET SAAVUTUKSET MARGARIINIALALLA.

OSAKEYHTIÖ **KOKOS** HELSINKI
PUHELIN 5 24 PUHELIN 5 24

Varastomme käsittää nykyään seu-
raavia lajia ensiluokkaisia

MANDOLINEJÄ:

Saksalaisia:

Hinta:
175:— Yksinkertainen,
225:— Soitinkilvellä,
300:— Koristuksilla,
450:— Konserttisoitin,
575:— Hienointa teko,
750:— Taiteilijasoitin.

Italialaisia:

Hinta:
175:— Yksinkertainen,
250:— Parempi,
300:— Tumma palisanderi-
puuta,
350:— Sam. koristettu,
450:— Hienoilla upotuksilla,
500:— Vielä hienempi,
750:— Konserttisoitin,
1200:— Sam. kaikkein parhain.
Pääluettelo vapaasti.

Oy. Fazer'in Musiikki Kauppa

Helsinki, Aleksanterinkatu 38.

Kuvalaatat
tähän aikakauslehteen,
kuten kaikkiin muihinkin
Kustannus Oy. Otavan
julkaisuihin, valmistaa

Kemigrafinen Osakeyhtiö,

Helsinki,

Hietalahdenranta 17.

Puh. 54 80.

Huom.! Jos haluatte poistaa:

Teerempisamat
(kesäkot)
Tupakkahimon
Finnit
Tukanlähdön
Hush'iseen
Hammassäryn
Syyliät
Nuhan
Jalkahien

8:— kpl.

nin tilaatte niiden poistokeinot
ohjeineen os. **R. Railo**, Hel-
sinki, Nikolaink. p. t.
Ei jälkivaatimuksella.

Käyttäkää

**NESTOR
SAIPPUAA**

Se on

Säästäväisyyttä

Suurin valikoima

JALKINEITA

Muodin mukaisimmat ja
aistikkaimmat kuosit. Hin-
nat tunnetusti halvimmat.

Hagnäsän Jalkineiliike

Erottajank. 19. Siltasaarenk. 12.

AJANVIETESIVU

Toimittaja: Veli Giovanni.

Os. Uudenmaankatu 100 Helsinki

Suomen Kuvalehden monogrammikilpailun tulokset.

Kun aika, jonka kuluessa oli lähetettävä ehdotuksia S. K:n monogrammikilpailuun, oli loppunut, havaitsimme, että ehdotuksia oli sangan runsaasti kasaantunut. Tarkastelu ja arvostelu otti koko hyvän ajan. Joukossa oli hyviä, jos oli vähemmänkin onnistuneita, mutta joka tapauksessa osottaa osanoton runsaus, että Suomen piirtävä yleisö joka puolella maata on tahtonut olla mukana luomassa Suomen Kuvalehdelle monogrammia.

Tilanpuutteen vuoksi emme voi julkaista kaikkia julkaisemisen arvoisia ehdotuksia. Ylläjulkaisuista asettaisimme etusijalle monogrammin n:o 12, jonka tekijä on K. Carlstedt, Helsingistä. Hän saa siis ensimmäisen palkinnon: Suomen Kuvalehden viimevuotisen vuosikerran sidottuna (arvoltaan 90 mk.). Hänen piirroksessaan on paljon aitosuomaista taidetta.

Toiselle sijalle olemme asettaneet sirotekoisen monogrammin n:o 8. Sen on piirtänyt neiti Linnea Borg, Petäjävedeltä. Hän saa toisena palkintona Otavan sidotun viimevuotisen vuosikerran (arvoltaan 60 mk.). Saman tekijän käsialaa on monogrammi n:o 6.

Kolmannen palkinnon olemme antaneet monogrammista n:o 9 R. Danielsonille, Helsingistä — Pääliskysen sidotun vuosikerran v:ltä 1920 (arvo 30 mk.). Saman piirtäjän kynästä ovat lähtöisin myöskin monogrammit n:ot 10, 4 ja 5.

Kunnialla mainittakoon nimimerkki Domuksen monogrammit n:ot 1, 2 ja 3, Jalmari Terhon (Kangasalta) n:o 11, Lauri Nummisen (Hämeenlinnasta) hienotekoiset monogrammit n:ot 7 ja 13.

Alempana julkaisemme vielä muutamia vilkkaan mielikui-

tuksen luomia ehdotuksia. N:o 14 piirtäjä perustelee ehdotustaan seuraavin sanoin: "Suomen Kuvalehden edustaja kuvaamassa kahta maailman ensimmäistä 'kuuluisuutta': käärmettä ja omejaa". N:ossa 15 näemme K:sta riippuvan "puolueettoman ajan kuvastimen". N:ossa 16 on S. K. sijoitettu eteenpäin kiitävän veturin savupiippuun ja n:ossa 17 oravan häntään ja puiden oksiin (huom! Oravalla valokuvauskone päällä!). N:o 18:n piirtäjä on todellinen Suomen Kuvalehden ystävä, sillä hän on kuvansa selittänyt seuraavasti: "Suomen Kuvalehti on elämäni aurinko ja sydämeni valloittaja." N:ossa 19, joka ei tektotavaltaan ole hullumpi, on myös ahdettu kovin runsaasti S. K:n toimintaa kuvaavia yksityiskohtia: valokuvauskone, kirjoitussulka, puhe-linlangat y. m.

Tanssivat nuket.

Ottakaa pari kirjaa ja pankaa niiden päälle lasilevy.

Lasin alle pannaan pieniä paperista leikattuja nukkeja. Kun lasia hangataan villaisella tai silkkisellä vaatteella, alkavat paperinuket lasin alla tanssia. Ilmiö johtuu siitä, että lasi tulee hangattaessa sähköiseksi.

Uusi käsky.

— Missä sinä olet ollut näin kauan?
— Minä olin vähän katsomassa auriinkoa.
— Minä olen sinun aurinkosi, etköön sinulla olko muita aurinkoja maan päällä.

Sanomalehtipoika juoksee erään upseerin luokse ja sanoo tälle: Oletteko kadottaneet kukkaronne. Häätäisesti tarkastaa upseeri taskunsa ja huomattuaan kukkaron olevan tallella sanoo: Ei, en ole sitä kadottanut.
— No sitten voitte ostaa „Veli Giovanniin Pilajuttuja ja piirroksia”.

Laskuesimerkki.

Useat lukijoistamme ovat ehdottaneet uusia laskuesimerkkejä, joissa numeroina käytetään määrättyistä salasanoista saatuja kirjaimia. Julkaisemme tässä erään ehdotuksen.

Mikä salasana saadaan seuraavista yhtälöistä:

- 1) see. s. sää = kesää;
 - 2) ai. ai. ai. = kuusi;
 - 3) a. a. a. a. a. a. a. = unela?
- Vastaus ensi numerossa.

Päivän teksti.

Aiti (tyttärelleen): "Mikä oli tänään päivän tekstinä?"
Tytär (jonka piti käydä kirkossa, mutta olikin kävelyllä sulhasensa kanssa): "Rakastakaa toinen toistanne!"

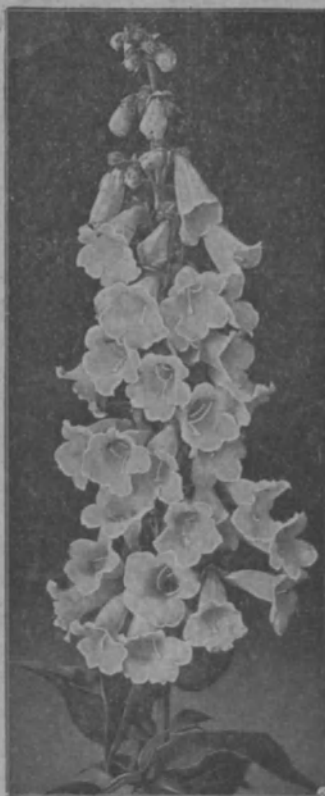
Kuvanäyte: *Tropaeolum Lobbianum*.

KUKKAVILJELYS AVOMAALLA

toimittanut *Jenny Elfving*.

Kesäkodin ympäristö kauniiksi ja värikkääksi ensi suvena. Huvilain ja maalaiskotien omistajat ryhtykää koristekasvien viljelemiseen! Ei ihminen elä ainoastaan perunoista ja punajuurista. Silmä tarvitsee myös ravintoa. Silmä on sielun ikkuna. Sen kautta kulkevat sieluun parhaimmat vaikutelmat ja muistot kesästä. Kun sielu on saanut nauttia kesän kauneudesta ja kukkien väriloistosta kesän kuluessa, jaksaa se paremmin odottaa pitkää talven takaista uutta kesää.

Nyt on jo aika ryhtyä suunnittelemaan missä määrin puutarhassa on omistettava tilaa koristekasveille ja mitä koristekasveja on hankittava. Niin runsas kuin suomenkielinen kasvitarhakirjallisuutemme jo onkin, on kuitenkin vielä kättä ajantunneista, olojamme täysin vastaavaa kukkaviljelyn opasta,

Pentstemon Hartwegii.

jonka puutteessa kotiemme, kotipuutarhojemme, jopa suurpuutarhainkin kukkaviljelys on ollut suunnitelmaton ja haparoivaa, yleensä kaikkea muuta kuin järjestyksellistä ja tarkoitustaan vastaavaa. Mainioksi oppaaksi tässä kohdin tarjoutuu äsken kustannusosakeyhtiö Otavan kustannuksella ilmestynyt teos *Kukkaviljelys avomaalla*. Sen kirjoittaja on johtajatar Jenny Elfving. Hän antaa kirjassaan perusteellisia neuvoja yksi-, kaksi- vieläpä monivuotisten koristekasvien kasvatuksesta, hoidosta, asettelusta ja valinnasta. Kirjassa on 167 kuvaa ja monivärinen värikehä. Kirjan hinta on 42 mk., sidottuna 55 mk.

Tutustukaa tähän kirjaan. Pyytäkää nähdäksenne sitä kirjakaupoissa. Ostakaa se! Pankaa se kotienne oleskeluhuoneen pöydälle nyt keväällä!

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA, HELSINKI.